Bir zamanlar, gökyüzünün gri bulutlarla kaplandığı ve yağmurun hiç dinmediği devasa bir çelik şehir vardı. Bu şehirde güneş yerine, ıslak sokaklara yansıyan soğuk ve parlak neon ışıkları parlardı.
Yine bitmeyen, karanlık bir gece...
(Bu ışıklar şehri aydınlatıyor ama içimizi asla ısıtmıyor.)
NotebookLM

Bu şehrin insanları birbirlerinin yüzüne hiç bakmazdı. Herkesin boynunda parlayan soğuk, mavi çipler vardı. Bu çipler onlara ne yapmaları gerektiğini, kime yardım edip kimi görmezden geleceklerini söylerdi.
Geç kalıyorum, sistem puanım düşecek!
(Herkes görünmez iplerle dev bir makineye bağlı gibi, hiç kimse gerçekten özgür değil.)

NotebookLM

O gece Ali kalabalığın içinde sessizce yürürken, karanlık bir ara sokakta acı çeken bir şey gördü. Yere düşmüş, her yanından hüzünlü kıvılcımlar saçan kırık, küçük bir androiddi bu.
Yardıma ihtiyacı var...
(Kimsesiz ve unutulmuş. Tıpkı bu koca şehirdeki kayıp ruhumuz gibi.)
NotebookLM

İnsanlar ellerindeki şeffaf ekranlara bakarak, kırık robotun yanından aceleyle geçip gidiyordu. Sistem onlara ‘Bunu görmezden gel, sana puan kazandırmaz’ diyordu ve onlar da emre uyuyordu.
Yolumdan çekilin, ekranımı göremiyorum!
(Gözleri açık ama hepsi kör olmuş. Bir robottan daha duygusuz hale nasıl geldik?)

Ali duraksadı. Soğuk yağmur damlaları yüzüne çarparken, içinde büyük bir fırtına koptuğunu hissetti. Ya herkes gibi yoluna devam edecek ya da bu acımasız sistemi karşısına alacaktı.
DANGER
Eğer ona dokunursam, sistem beni de cezalandırır.
(Ama vicdanımın sesini susturursam, asıl o zaman tamamen bir makineye dönüşürüm.)

NotebookLM

Sonunda içindeki sevgi galip geldi. Ali, güvenli ama soğuk kalabalıktan ayrılarak karanlık sokağa saptı. Robota doğru uzanıp güven verici bir ses tonuyla ilk denemesini yaptı.

Hey, küçük dostum! Beni duyabiliyor musun? Sesime tepki ver!

(Lütfen bir yaşam belirtisi göster, tamamen kapanmış olamazsın.)

NotebookLM

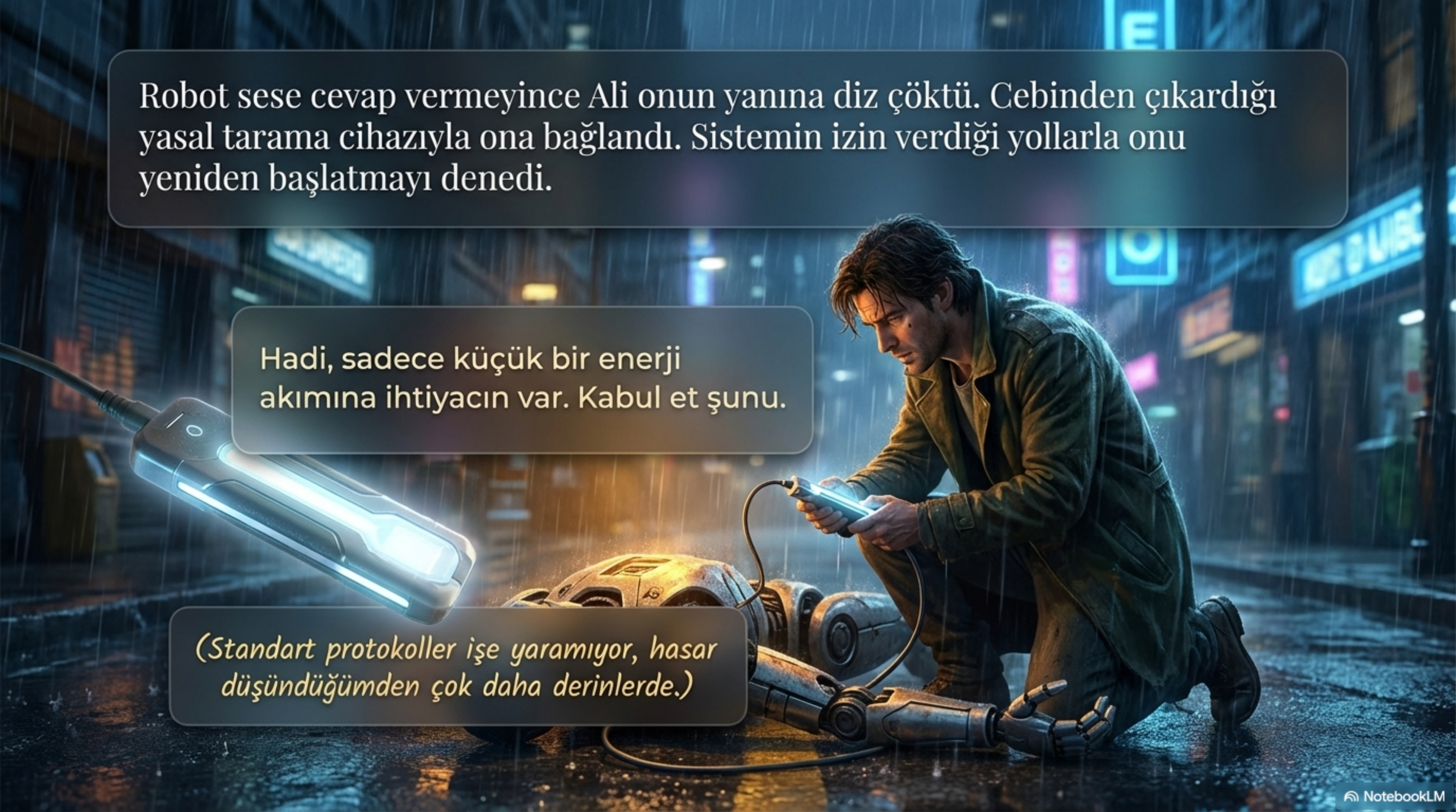
Robot sese cevap vermeyince Ali onun yanına diz çöktü. Cebinden çıkardığı yasal tarama cihazıyla ona bağlandı. Sistemin izin verdiği yollarla onu yeniden başlatmayı denedi.
Hadi, sadece küçük bir enerji akımına ihtiyacın var. Kabul et şunu.
(Standart protokoller işe yaramıyor, hasar düşündüğümden çok daha derinlerde.)
NotebookLM

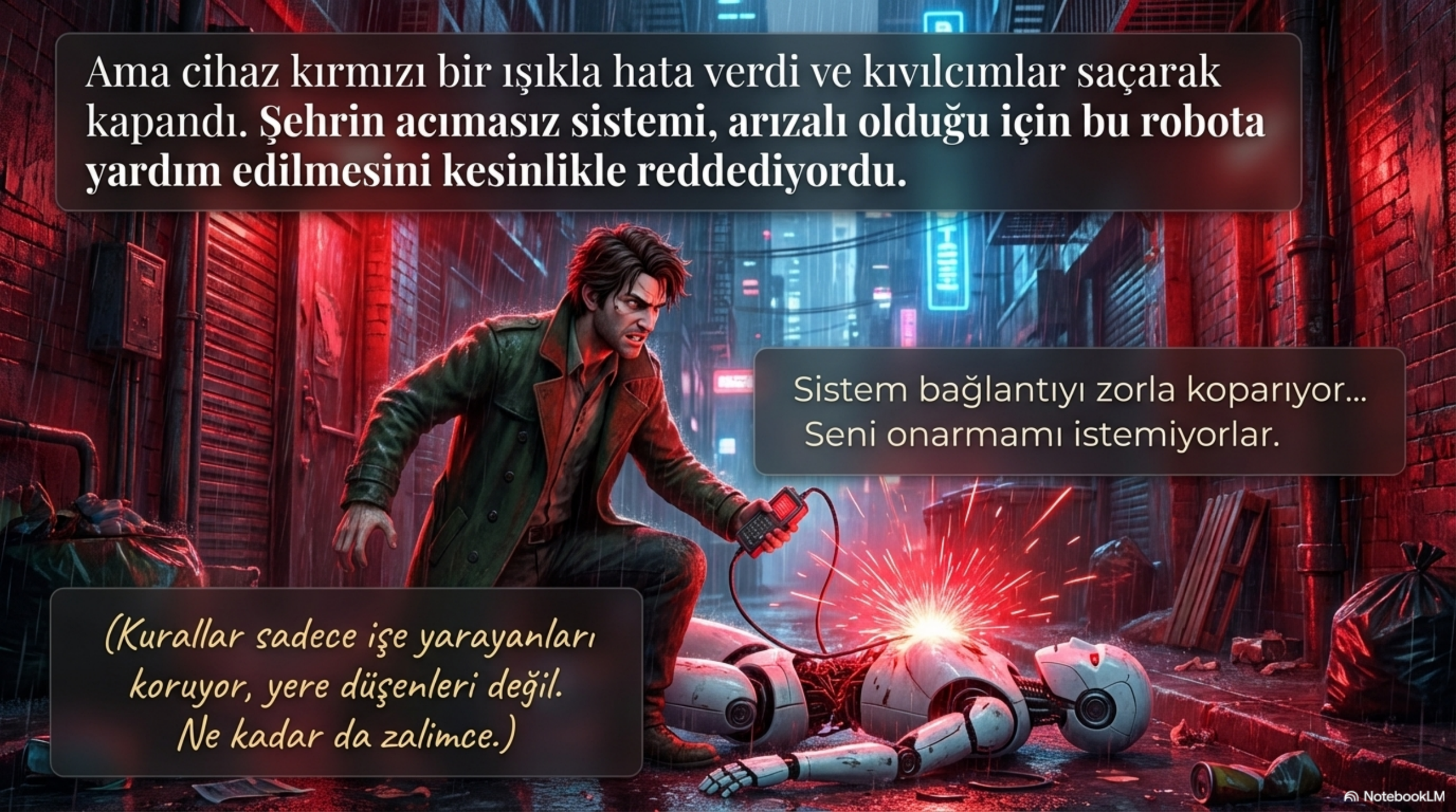
Ama cihaz kırmızı bir ışıkla hata verdi ve kıvılcımlar saçarak kapandı. **Şehrin acımasız sistemi, arızalı olduğu için bu robota yardım edilmesini kesinlikle reddediyordu.**
Sistem bağlantıyı zorla koparıyor... Seni onarmamı istemiyorlar.
(Kurallar sadece işe yarayanları koruyor, yere düşenleri değil. Ne kadar da zalimce.)
NotebookLM

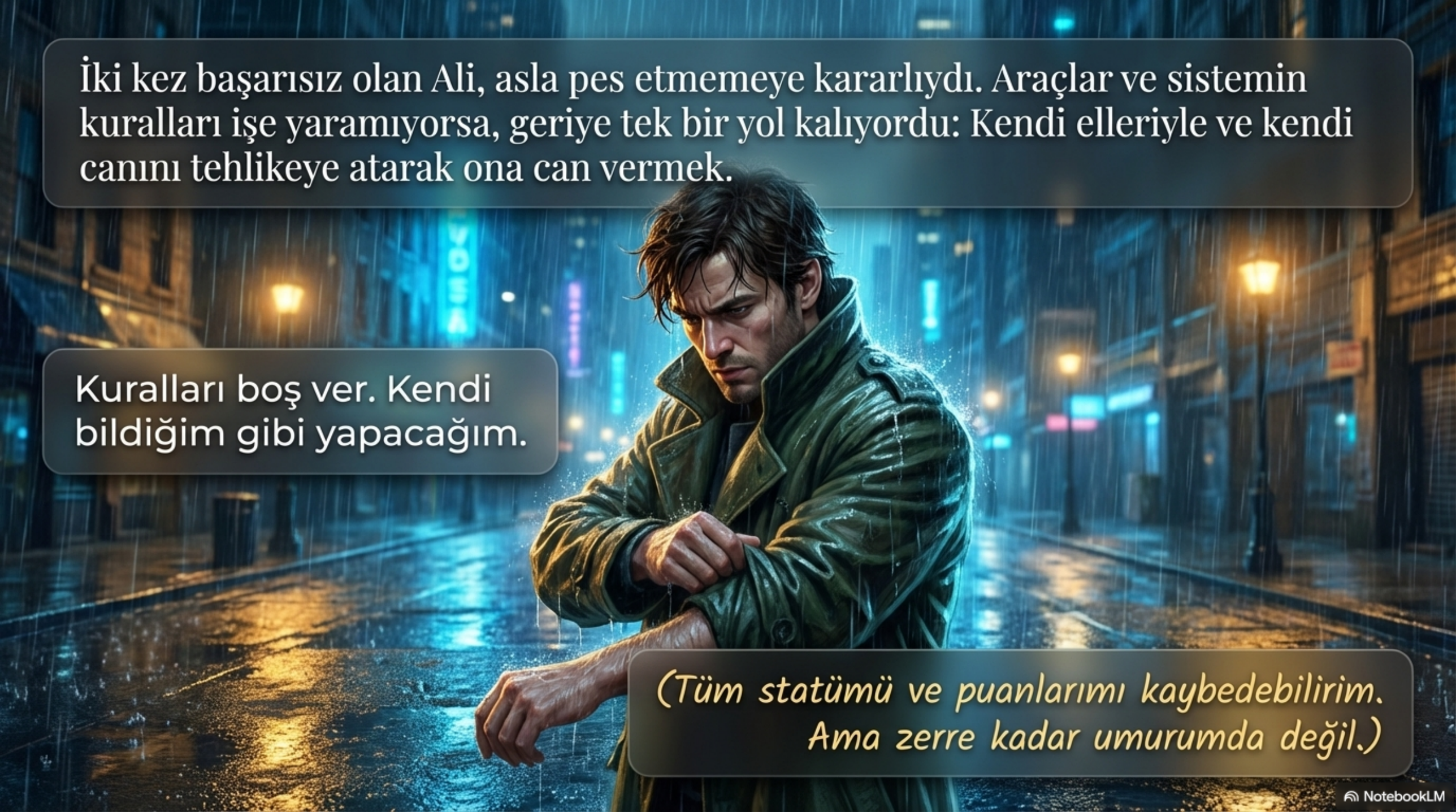
İki kez başarısız olan Ali, asla pes etmemeye kararlıydı. Araçlar ve sistemin kuralları işe yaramıyorsa, geriye tek bir yol kalıyordu: Kendi elleriyle ve kendi canını tehlikeye atarak ona can vermek.
Kuralları boş ver. Kendi bildiğim gibi yapacağım.
(Tüm statümü ve puanlarımı kaybedebilirim. Ama zerre kadar umurumda değil.)
NotebookLM

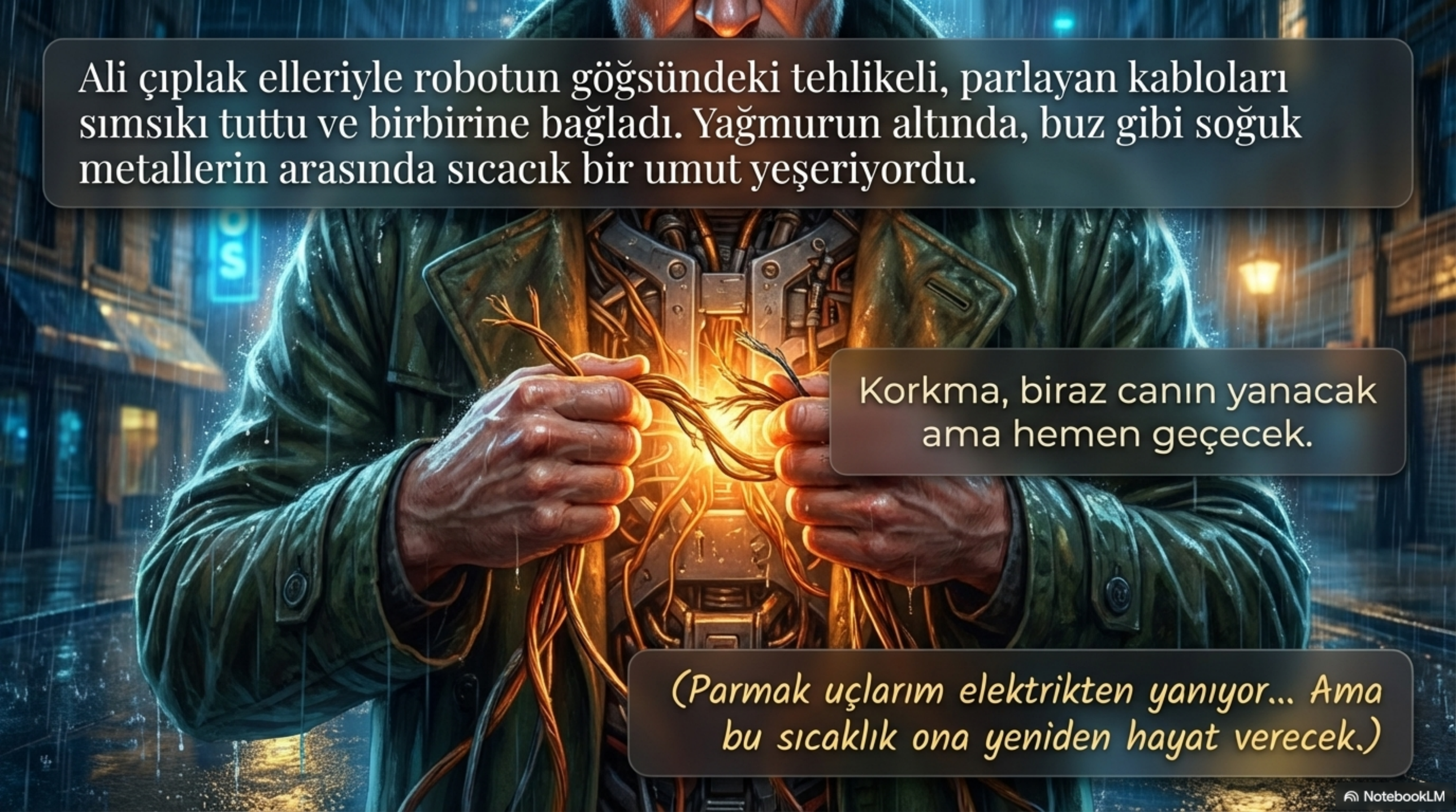
Ali çıplak elleriyle robotun göğsündeki tehlikeli, parlayan kabloları sımsıkı tuttu ve birbirine bağladı. Yağmurun altında, buz gibi soğuk metallerin arasında sıcacık bir umut yeşeriyordu.
Korkma, biraz canın yanacak ama hemen geçecek.
(Parmak uçlarım elektrikten yanıyor... Ama bu sıcaklık ona yeniden hayat verecek.)
NotebookLM

Zaman sanki durmuştu. Rüzgarın uğultusu bile kesildi. Ali nefesini tuttu ve kalbindeki merhametin, elleri aracılığıyla minik makineye ulaşmasını bekledi. Acaba bu fedakarlık işe yarayacak mıydı?
Uyan artık... Lütfen geri dön.
(Sadece bir kıvılcım... Haydi küçük kalp, tek bir kıvılcım yeter.)
NotebookLM

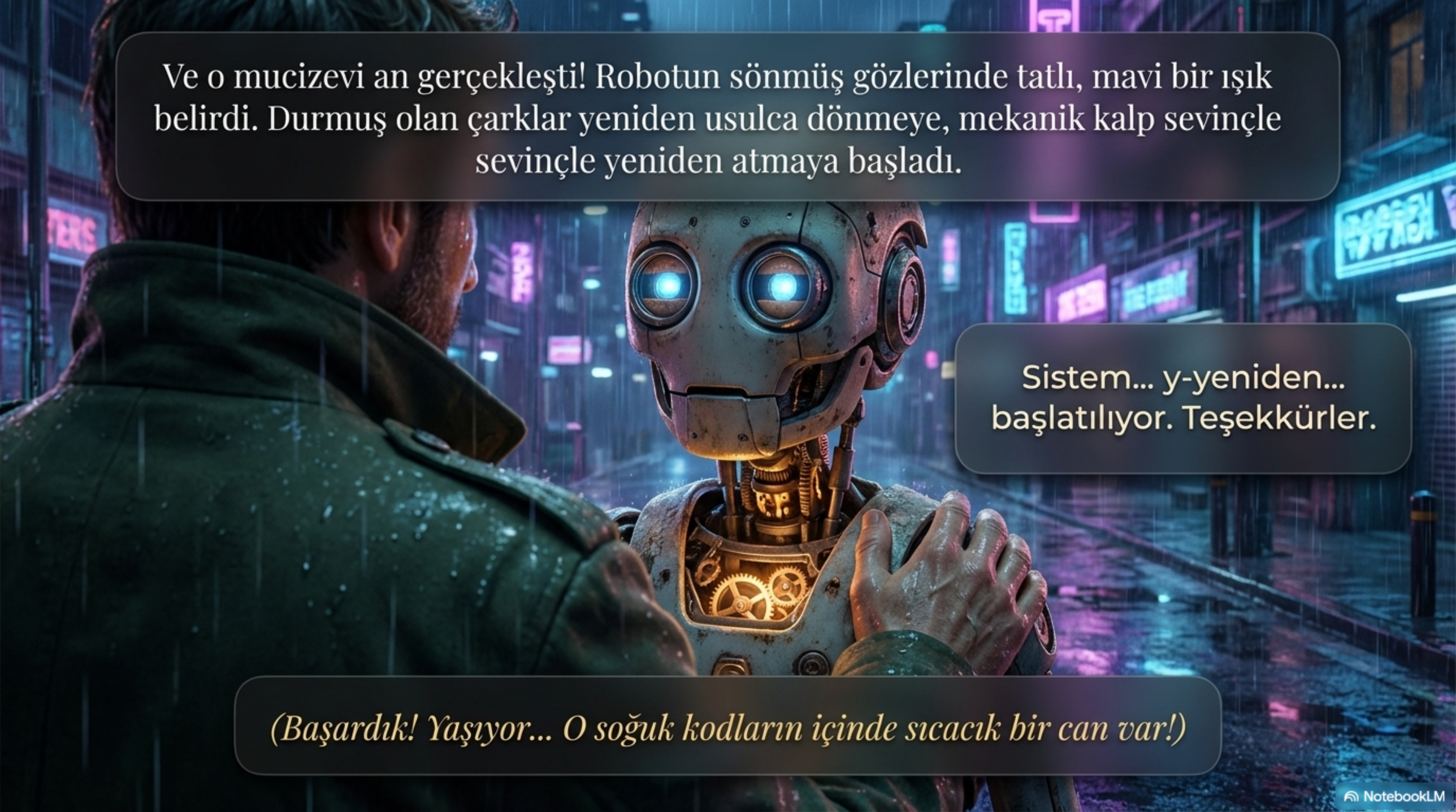
Ve o mucizevi an gerçekleşti! Robotun sönmüş gözlerinde tatlı, mavi bir ışık belirdi. Durmuş olan çarklar yeniden usulca dönmeye, mekanik kalp sevinçle sevinçle yeniden atmaya başladı.
Sistem... y-yeniden... başlatılıyor. Teşekkürler.
(Başardık! Yaşıyor... O soğuk kodların içinde sıcacık bir can var!)

Ancak o sırada, robotun üzerinde kırmızı renkte, titreyen öfkeli bir hologram belirdi: “HATA: PUAN YOK”. Büyük sistem, yapılan bu iyiliğin hiçbir maddi değeri olmadığını haykırıyordu.

*(Sistemin gözünde karşılıksız iyilik koca bir hata.
Ne kadar da zavallı bir düzen.)*

NotebookLM

Puan kazanamadığını gören Ali, üzülmek veya korkmak yerine yağmurun altında kocaman gülümsedi. Çünkü o, sahte bir ödül için değil, içindeki saf merhamet için bu iyiliği yapmıştı.

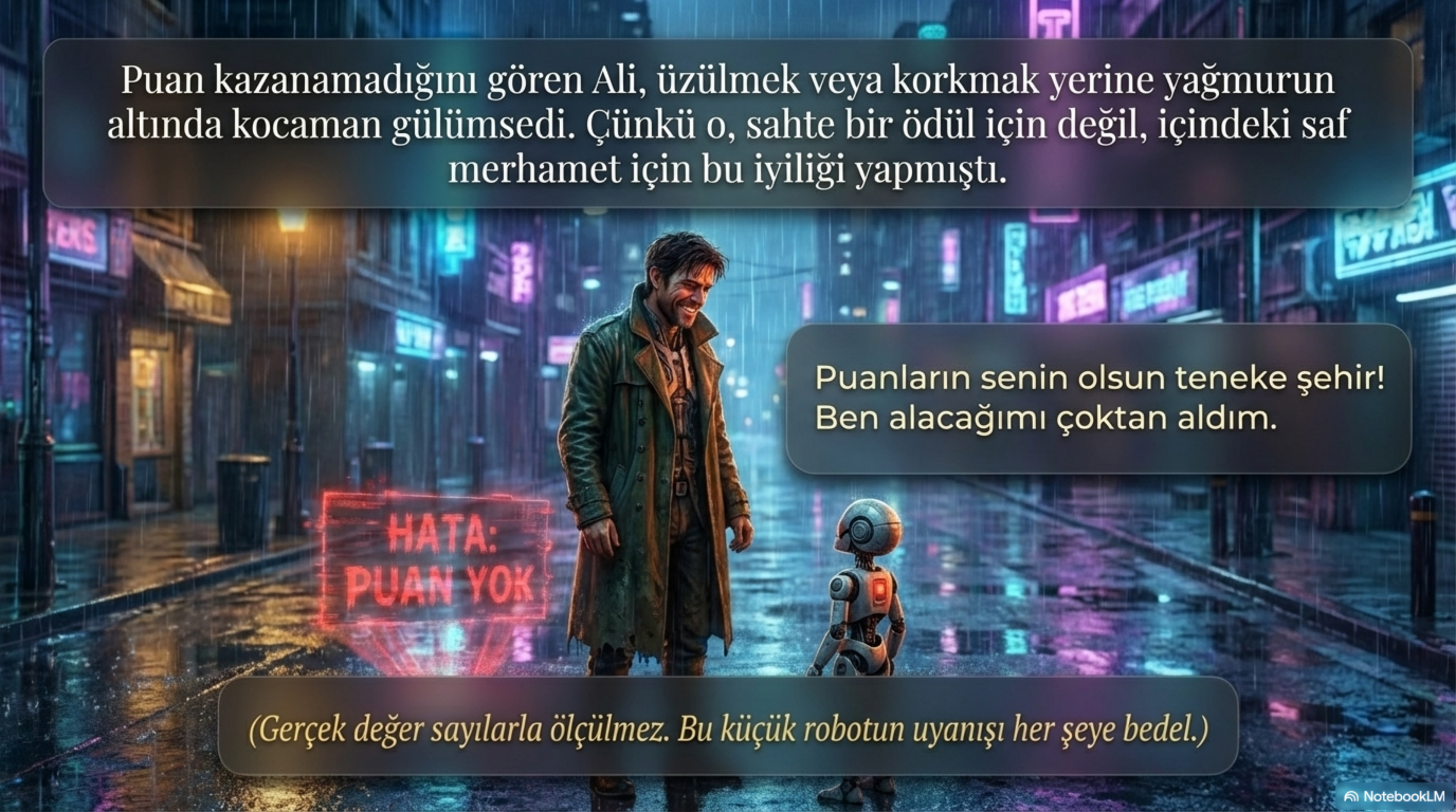

NotebookLM

Ali ceketinin yakasını kaldırıp sislerin arasında usulca kaybolurken, o soğuk sokak artık eskisi gibi karanlık değildi. Çünkü kalpten gelen ‘sistem dışı’ bir iyilik, en koyu karanlıkları bile aydınlatmaya yeterdi. Hoşça kalın, kalbi sevgiyle çarpan çocuklar...

(Belki dünyayı tek gecede değiştirmedim ama bugün masum bir ruhu kurtardım. Merhamet, bu karanlık sistemdeki en güzel devrimdir.)

NotebookLM